

20.03x36.06	1/4	עמוד 34	ישראל היום - מוסף חג	15/10/2014	44722748-8
בית חולים ברזיל - 80829					

34 | היים חדשים

שנתיים אחרי שתומה לו מח עצם והצילה את חייו, נפגשה נופר עם ג'וזה ומשפחתו. עכשיו היא חלק בלתי נפרד מהם בתיחן אפשטיין אליאס

הם לא מכירים. מעולם לא נפגשו. עד עכשיו גם לא ידעו את השמות זה של זה. אבל בזכות התאמה מוחלטת הצי" לה נופר מזל (26) את חייו של ג'וזה בירנבאום (63) כשתרמה עבורו מח עצם. רק לפני שבועות ספורים עשה בדיקה וגילה שסוג הדם שלו התחלף והפך לזה של נופר. "זה דבר אדיר, זה מש" מיים", הוא חוזר ואומר.

שנתיים עברו מאז היה על סף מוות, כאשר הרוי פאים הודיעו לו שללא תרומת מח עצם יישארו לו חודשים ספורים לחיות. שנתיים עברו – והנה הוא עומד בדירתו המטופחת בהרצליה פיתוח, בריא וחזק מתמיד, מחכה לפגוש את נופר שהצילה את חייו. כמו ארי בכלוב הוא מסתובב בבית, לא מנסה אפילו להסתיר את ההתרגשות. מיישר שוב את מפת השור לחן על המרפסת הפונה אל הים, מסדר את חולצתו, מנהל שיחת חולין עם בני משפחתו ועם חבריו שהי גיעו להתרגש יחד איתו. מחכה.

רגע אחרי שנופר נכנסת בדלת, ההתרגשות רק עולה. גם היא לא שקטה. מלווה בהוריה ובבעלה היא מודה שלא ציפתה לראות את כל בני המשפחה כאן. את אריאל, התינוקת בת ארבעה חודשים, השאירו בביתם באשקלון. לא רצו לטלטל אותה בנסיעה. לא חשבה שכל כך הרבה אנשים יבואו רק כדי להגיד לה תודה. תודה על כך שבזכות תרומה די פשוטה שלה, ג'וזה נמצא כאן היום עם כל משפחתו.

"אני צריך לעכל את הרגע הקסום הזה, ולא יכול להגיד את הכל במילים", ג'וזה מודה. מאוחר יותר יגיד לי שחיכה לרגע הזה מאז נודע לו על התרומה. "שנתיים חיכיתי לזה, הייתי מאוד במתח, לא ישנתי טוב בלילות", יאמר ויצחק על רגשותיו. "רק עכשיו אני יכול להגיד שהכל מאחוריי, גם המחלה, ויש איזו הקלה בעניין. לא ידענו כלום על התורמת, רק שהיא אישה ובת 24. עכשיו אני יודע להגיד עליה הרבה יותר דברים וזה מאוד מרגש ומשמח".

שני זרים הפכו למשפחה

כשמדובר בתרומת מח עצם, החוק מגביל את המי פגש בין התורם לנתרם עד שיעבור פרק זמן שיתאים לקליטה מוחלטת של התרומה. עכשיו, כשכבר מותר להם להכיר, הוא מנסה לדלות כל פרט על הבחורה שהצילה את חייו. צוחק כשהיא אומרת שהיא קצת רוי מנייה וקצת תימנייה, ואומר שהנה הצטרפו עוד עדות למוצאו הטורקי. מודה שהגיח שהיא דתייה, כי באחד המכתבים שכתבה לו, בלי לדעת את זהותו, כתבה בס"ה. והיא, שמודה שהיא שומרת מצוות, מספרת שבכל פעם שהרליקה נרות שבת היתה חושבת עליו. "במשך כל השנתיים האלו אני מדליקה נרות בכל שישי ומבקשת שתבריא, שתתחזק", היא מסתכלת אליו בעיניים גדולות מלאות שמחה. "מתפללת שהי תרומה באמת הצילה את חייו וחיוקה אותך. אפילו דמיינתי כמה פעמים את המפגש בינינו, בלי לדעת את מי אני פוגשת. דמיינתי שאבוא עם עגלה, כאילו ידעתי שתהיה לי ילדה כשניפגש".

גם היא רצתה מאוד לגלות למי הגיעה תרומת מח העצם שלה. מספרת לבני המשפחה שהתקשרה כמה פעמים לבדוק אם התרומה נקלטה, ומה שלומו. "אמרו לי שאתה חי, שזה כבר היה דבר מאוד חשוב לדעת", היא מרשה לעצמה לומר עכשיו לג'וזה. "חש" בתי שייתנו לנו להיפגש אחרי זמן קצר, ואמרו לי שצריך לחכות שנתיים, בגלל המחלה, אבל ציינו שמצבך טוב. כמה חיכיתי למפגש הזה".

בני משפחת בירנבאום מקיפים את נופר באהבה, לא יודעים איך להורות לה מספיק על כך שבזכו תה ג'וזה חוזר לחיים. כולם הגיעו כדי לפגוש אותה. שלושת ילדיו של ג'וזה, ענבל (32), ליאור (30) ורוי (25). הנכדה היפהפייה לני בת השנה. ענת (54), אשתו. אמו קיטי. חברים קרובים. כולם מרימים עכשיו כוסית לכבודה, לכבוד, לכבוד החיים.

"בכל יום אני קם ואוהב את החיים"

במשך שנים חי ג'וזה עם מחלת דם קשה, ורק ימים ספורים לפני חתונת בתו שמע מרופא את הבשורה: אם לא תעבור השתלת מח עצם - ימין ספורים • נופר, מזכירה רפואית צעירה שנמצאה מתאימה לתרומה, העניקה לו חיים חדשים, ולאחרונה נפגשו השניים לראשונה • "שנתיים חיכיתי לרגע הקסום הזה", אמר ג'וזה, "קשה להסביר את התחושות במילים"

בתיחן אפשטיין אליאס

צילומים: יהושע יוסף

27.57x26.85	2/4	34	עמוד	מוסף חג	ישראל היום -	15/10/2014	44722765-7
בית חולים ברזיל - 80829							

נופר וג'וזיה במפגש
המרגש. "רק עכשיו
אני יכול להגיד
שהכל מאחוריי"

27.19x32.6	3/4	36	עמוד חג	ישראל היום - מוסף חג	15/10/2014	44722847-8
בית חולים ברזילי - 80829						

משפחה של נמר ומשפחה של ג'וה. קשר עם ומיוחד שישמר לתמיד

ברור שהולכות להגיע בשורות לא טובות כי אנחנו לא עוברים ככה סתם לחרד אחר כדי לרבה. ואז הם סיפרו את זה, ואת מרגישה שמתחיל להיגמר לך החי מצפן. חשבת לעצמי שבטח כל החתונה הוא חשב שזו שירת הברבור שלו, שאלו הרגעים האחרונים שלו. ג'וזה סיפר לילדיו שהוא צריך לעבור השתלת מח עצם. הסביר מה התהליך, הסביר מה מצבו הרפואי. לא הסכים לדבר על סטטיסטיקה וסיכויי החלמה, אלא הסביר להם שצריך להתמקד בעובדה שהשתלה כזו תוכל להציל את חייו, ואין להם ברירה אחרת אלא לעבור את התהליך. "אני לא מאמין בסטטיסטיקות. האינטרנט מלא בסטטיסטיקות, וזה לדעתי לא רל" וונטי בשביל אף אחד. כל אחד הוא מקרה בפני עצמו, והייתי צריך לדעת שאני הולך לעבור את זה על הצד הטוב ביותר", הרגיש גם אז.

הילדים לא באמת ידעו איך להתמודד עם הידיעה, ניסו לחשוב יחד מה עושים הלאה. "אני עוד הייתי בהיי מהחתונה ופתאום הכל התגמד", ממשיכה ענבל. "ידעתי תמיד באופן כללי מה זה אומר השתלת מח עצם, אבל לא ידעתי שאבא שלי בסכנת חיים אם לא תהיה ההשתלה הזו. יצאתי מהחרד בסערה, ניסיתי להיות חזקה מול אבא שלי, אבל בבית התפרקתי. את פתאום לא יודעת מה קורה, לא שולטת בדברים. רואה את האדם שאת הכי אוהבת בעולם דועך".

ואז החלה התקופה הקשה. מצבו של ג'וזה הידרדר בד מהירות והוא אושפז בבית חולים. למרבה המזל, במאגר תורמי מח העצם של עזר מציון הצליחו למי צוא לו תורמת מתאימה בפרק זמן קצר יחסית, נופר. הוא התחיל לקבל טיפולי כימותרפיה כדי לרכא את המערכת החיסונית לקבלת התרומה. שהה בניידור כמעט חודשיים, כדי שלא יידבק בוירוסים פשוטים שעלולים לגרום להידרדרות חדה במצבו, המעורר ער גם ככה.

הוא משתדל שלא לדבר על התקופה שלפני, ונר תן את הכבוד לענבל. "את יושבת ומחכה ליום אפס, ללא נורע", מתארת ענבל. "את רואה שמזריקים לו רעל לגוף והוא חלש ולא יכול לאכול, וכולנו היינו סביבו כל היום. היה צריך ללוות אותו לכל מקום או עשינו משמרות בין האחים וענת כדי שכל הזמן יהיה איתו מישהו. הצוות בשיבא היה מקסים. חיפשי

אני לא רוצה להשתמש במילה אופטימי כי היא לא מילה חזקה מספיק, אבל אני חושב שאם אתה מאמין בעצמך באמונה מלאה שיהיה בסדר, אז יהיה בסדר. לא בקטע של אמונה דתית, אני לא אדם דתי. אלא אמונה בעצמך. נכון להיום צרקות".

פתאום הכל התגמד

הבשורה הקשה הגיעה כמה ימים לפני החתונה של בתו הבכורה. כל המשפחה היתה נרגשת מההכנות לחתונה, וג'וזה החליט לשמור את הידיעה לעצמו. מן שיתף רק את ענת, ושניהם החליטו שערד אחרי החתונה לא יגלו לאף אחד. "אני מכחישן לא קטן", מודה ג'וזה. "זו אחת הדרכים שלי להגן על עצמי. למשל, כשגילו לי את המחלה הראשונית לפני 25 שנה, לא הלכתי לאינטרנט ללמוד עליה. אמרתי 'יש בעיה ואני אתמודד איתה'. גם בשנים האחרונות, כשידעתי שיום אחד אני אצטרך השתלת מח עצם, לא התעמקתי בזה".

לכל מי שהעיר לו בחתונה כמה הוא רזה, ענה בחיוך שהכל בסדר ושינה נושא. למקורבים ענה שאולי יסביר בשלב מאוחר יותר, אבל עכשיו כולם שמחים בשביל ענבל.

"את מבינה, אבא שלי חיתן אותי, וכולנו היינו בהתרגשות גדולה כי אנחנו לא משפחה של אירועים גדולים וחגיגות, אז זה היה מאוד משמעותי, ובתוך כל זה היה לו הסוד הכי גדול שיכול להיות", אומרת ענבל, תולה בי עיניים גדולות בהירות, כאילו מנסות להסביר עד כמה היא שמחה להגיע למעמד הזה, שבו היא פוגשת את הבחורה שהצילה את חייו של אביה. "בדיעבד אני יכולה להגיד שהוא היה 'אאוט' בחתונה, לא ממש היה נוכח. אולי חשבת שזו היתה ההתרגשות, האירוע, לא ממש יכולתי להגיד מה זה היה".

כמה ימים אחרי החתונה אירחו ענת וג'וזה את כל הילדים לארוחת ערב בבית. ידעו שהם חייבים לפ" רוק את הסוד הנורא, ידעו שהם חייבים לשתף את הילדים בכאב שעובר על ג'וזה ועל כך שחייו למי עשה תלויים במציאת תרומת מח עצם. "וכל הזמן היתה תחושה שמשוה לא בסדר", מודה ענבל. "כש" סיימנו ענת פתאום אמרה שנעבור לחדר השני כי אבא רוצה לדבר איתנו. הבנו שיש איזו דרמה, היה

"תרומתו של כל אדם חשובה וטומנת בחובה את ההבטחה להצלת חיים של אחר", אומרת ברכה זיסר, מנהלת מאגר מח העצם הלאומי של עזר מציון. "אני מתרגשת בכל פעם לראות כיצד שני אנשים שהיו זרים הפכו בן רגע למשפחה, משפחה שמקדשת בכל רגע את החיים שניתנו לה כמתנה. אנחנו רואים יותר ויותר אנשים המצטרפים למאגר מח העצם ומצילים בכך חיים".

"הייתי צריך לקבל סעירה"

ג'וזה סבל ממחלה כרונית, פוליציטמיה ורה, שבי מסגרתה הגוף מייצר יותר מדי כדוריות דם אדומות. במשך 25 שנה הוא חי עם המחלה, ומדי פעם נלקח לו דם כדי לאזן את כמות ההמוגלובין. לעתים המר חלה עוברת מוטציה, מה שמקשה על הגוף להתמודד איתה. אצל ג'וזה עברו 20 שנה עד שהמחלה עברה את המוטציה והתפתחה למיאלופיברוזיס, מחלה הגורמת להרס של מח העצם.

"בגלל שהייתי במעקב שגרתי של כדוריות הדם יכלו לראות שיש שינוי בסימפטומים", מסביר ג'וזה. "זו מחלה ממאירה ללא תאים סרטניים, אבל קשה מאוד. בשנה האחרונה לפני ההשתלה ירדתי מאוד במשקל, לא היה לי כוח ללכת בכלל. בחורש אחי רון לפני ההשתלה ירדתי שמונה קילו בחודש אחד, ולא כי לא אכלתי".

בדיקות גנטיות שנערכו לו גילו שהמצב שלו קריטי ומח העצם כמעט לא מתפקד. הוא נפגש עם מומחים בהמטולוגיה, שהמליצו לו לעבור השתלת מח עצם. "הגעתי אל מומחה מחור", שבדיוק בא לארץ לשיבא, שם הייתי מטופל. למעשה הוא אמר לי את הדברים בדרך הכי ישירה. הוא אמר או שלא תעשה כלום ואז תחיה עוד כמה חודשים, או שתעשה השתלת מח עצם ותחיה חיים ארוכים. אף אחד לא אמר לי את זה בפ" נים כמו שהוא אמר, אולי זו הסעירה שהייתי צריך".

הוא איש נעים, משרד כוח. לא התפרק לפני ההש" תלה או אחריה, חוץ מאותו יום אחרי הפגישה עם הרופא. "זה היה יום שיש, כמעט לא היה אף אחד בבית החולים, ואני זוכר שהמכונית שלי היתה היחידה בחניון. נכנסתי לאוטו ואז התפרקתי, אבל התאוששתי אחרי רבע שעה. תמיד שמרתי על עצמי אחר כך.

הבת, ענבל: "היה ברור שהולכות להגיע בשורות לא טובות ואז הם סיפרו את זה, ואת מרגישה שמתחיל להיגמר לך החמצן. חשבת לעצמי שבטח בכל החתונה שלי הוא חשב שזו שירת הברבור שלו, שאלו הרגעים האחרונים שלו"

ג'וזה: "אני לא רוצה להשתמש במילה אופטימי כי היא לא מילה חזקה מספיק, אבל אני חושב שאם אתה מאמין בעצמך באמונה מורכבת שיהיה בסדר אז יהיה בסדר. לא בקטע של אמונה דתית, אני לא אדם דתי. אלא אמונה בעצמך"

25.58x33.43	4/4	עמוד 39	ישראל היום - מוסף חג	15/10/2014	44722864-7
בית חולים ברזיל - 80829					

ג'וזה: "זו מחלה ממאירה ללא תאים סרטניים, אבל קשה מאוד. בשנה האחרונה לפני ההשתלה ירדתי מאוד במשקל, לא היה לי כוח ללכת בכלל. בחודש האחרון לפני ההשתלה ירדתי שמונה קילו בחודש אחד, ולא כי לא אכלתי"

נופר: "שלחו אותי לבדיקות דם נוספות בסורוקה ובשניידר. נורא התרגשתי מכל הבדיקות, ממש רציתי שתהיה התאמה. לא ידעתי כלום, לא חושבת שאפילו אמרו לי במה אתה חולה, אבל לא היה אכפת לי. הייתי מאד ממוקדת מטרה"

ג'וזה: "לא ידעתי כלום על התורמת. עכשיו אני יכול להגיד עליה הרבה יותר דברים וזה משמח... אני רואה את השמיים ואת הים, שומע את הציפורים, רואה את אשתי, את אמי, את ילדיי, את נכדתי ואת חבריי - ואוהב את החיים"

אני רואה את השמיים ואת הים, שומע את הציפורים, רואה את אשתי, את אמי, את ילדיי ואת נכדתי, את חבריי, ואוהב את החיים.

"כל זה בזכות ההחלטה שלך לתרום תאי אב, מח עצם, ואצבע אלוהים שאיפשרה התאמה של מאה אחוז בשביל ההשתלה", הוא מסתכל אל נופר. מאוחר יותר יראה לי שבנאום שכתב השאיר קו ריק במקום השם של נופר. עכשיו הוא יכול למלא אותו בשם, בתמונה, בדמות אמיתית.

הוא ממשיך ומספר שבזמן שגופו היה חלש כל כך בשל הכימותרפיה לפני ההשתלה, חשב הרבה על נאום הניצחון. "את היית חלק גדול מהנאום הזה. דיברתי איתך שעות על גבי שעות. אינני זוכר בדיוק כל מה שאמרתי אז לעצמי. היה לי הרבה זמן לחשוב, אבל היום אני יודע מהו ניצחון".

ג'וזה ממשיך וקורא מהדף, מודה לרופאיו בבית החולים שיבא בתל השומה, לחבריו ולמשפחתו על הטיפול. הוא מברך את עבודת הקודש של עוזר מציון, שמאפשרת למצוא תורמים מכל העולם. "התורם והחולה מוכרחים להיות מתואמים גנטית, עדיף בהתאמה של מאה אחוז. זה לא פשוט, זה קשה, וככל שיהיו יותר תורמים, יותר אנשים יינצלו. אני יוצא כאן בקריאה לכל האנשים שפיצו את הצורך להירשם בבנק מח העצם. כל חבריי מהמחלקה ניצלו בזכות העבודה של עוזר מציון.

נופר מודה שכאן, עכשיו, היא מתרגשת מאוד ולא מעכלת את כל המפגש עד הסוף. "זה מטורף לחשוב על זה פתאום, על זה שהצלתי ככה חיים. זה גם הווי, גילינו במקרה ששינוי נולדנו באותו תאריך, בהפרש של כמה שנים, כמוכ".

מאוחר יותר תגלה לי שעד שהכירה את ג'וזה ומשפחתו הרחבה, לא חשבה על כל החיים שהצילה בתרומה הזו. עכשיו, כשהיא רואה את כל הסובבים אותה, היא מבינה עד כמה הצלת החיים הזו קיבלה משמעות חזקה. "אלו רגשות שאתה לא יכול להסביר במילים, נתינה שמבחינתך היא כלום ומבחינתו זה כל חייו. ממש ככה. להיכנס לביתו של אדם שאני לא מכירה ומצד שני הכי קרובה אליו".

"אני מודה שהלידה של הבת שלי ותרומת מח העצם הזו היו החוויות הכי מרגשות שלי בחיים", היא אומרת לג'וזה ולמשפחתו. "שנתיים חיכיתי למפגש הזה ועכשיו היא לא יכלה לבוא איתי, אבל אני בטוחה שעוד ניפגש".

היא אומרת נרגשת. "שלחו אותי לבדיקות דם נוספות בסורוקה ובשניידר, לבדוק התאמה ויכולת לתרום וכדומה. נורא התרגשתי מכל הבדיקות, ממש רציתי שתהיה התאמה ביני לבינך, לא ידעתי עליך כלום. לא חושבת שאמרו לי אפילו במה אתה חולה. לא היה אכפת לי, הייתי מאוד ממוקדת מטרה. לא פחדתי, גם רציתי את זה, לעזור ככה. בערך חודש וחצי לפני התרומה עצמה אמרו שיש התאמה מלאה ושנלך על זה. היה לי ברור שאני הולכת עם זה עד הסוף". ענבל מזכירה מכתב שכתבה לנופר, קצת לפני שנתנה את התרומה. מכתב מבת אנונימית לבחורה אנונימית, שבעוד רגע יהיו קשורות לכל החיים. "אף פעם לא חשבתי שאפשר להרגיש ככה לאדם שאתה כלל לא מכיר", כתבה לה אז, לפני שנתיים, "זוהי הדבר הכי חזק שהרגשתי. שאת מצילה את החיים של אבא שלנו, אין שום דרך אחרת להסתכל על זה. מתוך רצון חופשי ובחירה מלאה את בוחרת לעבור את התהליך הזה שלפי מה שהבנתי הוא גם לא פשוט עבודה, וכל זה מבלי לדעת את מי את מצילה ולאיוו משפחה את משנה את החיים מקצה לקצה".

ענבל סיפרה לבחורה שעד אז עדיין לא הכירה את מה שהייתה יכולה לספר על אבא שלה. את העובדה שהתקופה הזו היא מהקשות בחייהם, ההכנה להשתלה ומה שהגוף צריך לעבור כדי לקלוט את ההשתלה. הודתה שהיא חוששת מהתוצאות, ממה שיכול להיות, אבל שהיא יודעת שבזכותה המשפחה יכולה לחזור לנשום.

"בקצה המנהרה החשוכה הזאת יש אור", כתבה לה, "האור הזה קיים בזכותך, האור הזה מאפשר לנו להירדם בלילה ולהתחיל לראות את סוף התהליך ואת תחילת החיים. בזכותך יש תקווה, בזכות אני שים כמוך לחיים יש טעם. אני רוצה להגיד בכל זאת בשם כל המשפחה שלי תודה. תודה מכל הלב והגוף, תודה ממעמקי הנשמה".

כבר אז כתבה ענבל שהיא יודעת, מסיבות ביורוקרטיות, שהם לא יוכלו לדעת מי היא בתקופה הקרובה, אבל ירצו להכיר אותה באופן אישי ולהזמין אותה לביתם. "שתוכלי לראות בעצמך את החיים שאת מעניקה, לא רק לאבא שלי, אלא לכולנו".

נופר דומעת. "את לא יודעת איוו התרגשות זו היתה, לקבל את המכתב שלך", היא אומרת עכשיו בקול רועד. "הרי כל כך חיכיתי לשמוע מה איתו, לדעת מה שלומו, מבלי לדעת בכלל למי אני תורמת. ואז המכתב שלך, שגם לא ממש מספר כי אסור, ממש ריגש אותי".

"לזכותך, נופר", ג'וזה מרים את הכוס והחברים ובני המשפחה מתרגשים. "העיקר הבריאות", כולם צוחקים. מרגשים שלמים פתאים, משפחה אחת. משפחה שלפני רגע לא הכירה את כל חבריה, אבל מחוברים בקשר דם. אף על פי שהוא אינו אדם דתי, הוא מברך שהחינה, ומתכוון לכל מילה. יודע שזכה להגיע לרגע הזה, והכל בזכות נופר.

"אני רוצה להגיד כמה דברים מעומק הלב", ממשיך ג'וזה, קורא מדף נייר דברים שהכין מראש. "ואני מתנצל שאני כותב אותם, פשוט הכינו אותי מראש לכך שמרוב התרגשות לא אזכור כלום. צדקו", הוא צוחק, ובמהרה דומע. "מה שאני אומר לעצמי, ולך מעבר לתור, דה, שהיא מילה נדרשה מדי כאן, זה שבכל יום כשאני קם בבוקר,

אצלם תמיד את המבט הזה של הכל יהיה בסדר, אנחנו אחרי התקופה הקשה, אבל הם לא הבטיחו שום דבר שלא יכלו לקיים. ראו שאבא שבר כלי וידעו שהם לא יכולים להבטיח כלום. שזה דבר טוב בעיניי, לא לתת סתם תקווה למשהו שהוא לא בטוח, כשאנחנו באמת מקווים שהכל יהיה בסדר בסוף".

כשג'וזה השתחרר הבייתה בהמתנה לתרומה, הוא היה חלש מאוד, עייף. כמעט לא הצליח לעלות במדרגות, לצאת מהבית. הרגיש צורך לנוח כל הזמן, להתאושש. חיכה בכיליון עיניים לתרומת מח העצם שתציל את חייו, ומצד שני היה צריך להתחזק כדי שיוכל לקבל את התרומה הזו.

"ביום שבו התרומה הגיעה, אמרו לנו שהיא תגיע בחמש, והכל התעכב ובסוף קיבלתי את התרומה רק בתשע, זה היה יום שאף אחד לא ישכח. כמה דמעות ירדו שם. כולנו היינו בהתרגשות", הוא אוגר את הכוח הנפשי לספר.

ב-27 ביוני 2012 ג'וזה עבר את השתלת מח העצם. חודש לאחר מכן השתחרר מבית החולים, אבל עדיין היה שבר כלי. "הייתי בערך 20-30 קילו פחות מע"כשיו, הכי חלש בעולם. איברתי את כל הגמישות, שיווי המשקל, כוח ברשרים. לא יכולתי לזוז, לא יכולתי ללכת 20 מטר בלי להתמוטט. אבל התחלתי להתאמן עם חבר, ד"ר לאימון גופני, בייחוד על הדברים האלו. לקח שנה לבנות את הכל מחדש, אבל אני יכול להעיד שעכשיו הגוף שלי כמו שהיה לפני 25 שנה. חזר לי הכוח, הכושר השתפר ועד היום אני עושה הליכות מהירות ומתאמן, מתחזק. היום אני יכול לדבר על זה בלשון עבר".

עד ההשתלה עסק בייבוא ובייצוא של יהלומים. "אחרי ההשתלה זה פשוט לא עניין אותי יותר, ראיתי שאילו לא הדברים החשובים בחיים", הוא מודה. התחיל ללמוד היסטוריה יהודית של ימי הביניים ואמנות. נהנה מהמשפחה, מהנכדה. "אני עושה עכשיו דברים בשביל הנשמה. לוקח את הלימודים ברצינות, אבל הלכתי עכשיו לדברים שאני באמת אוהב ומעניינים אותי, ועשיתי את זה יותר לעומק. אני מרגיש צורך לספק את הסקרנות, וטוב שיש לי היכולת לעשות את זה. לא חשבתי לרגע שאני לא אצליח, ולמרות שהסיכויים שלי היו מאוד נמוכים, הנה אני כאן. אתה לא תמיד יודע מה יהיה מחר, אבל הכל תלוי בך. הרופאים אמרו לי שהם לא חשבו שאני אעמוד בזה".

"ההתאמה - אצבע אלוהים"

עכשיו, בסלון של משפחת בירנבאום, ג'וזה מוזג יין לכן לכוסות הנוכחים.

"זה כואב, כשלוקחים לך מח עצם?", הוא שואל את נופר רגע לפני שהוא מוזג לה יין, ונופר עונה שלא. "התהליך של היום הוא יחסית פשוט, נותנים עירוי. אבל הוריקות שמקבלים לפני הן לא נעימות וגורמות לתופעות לוואי כמו שפעת. היתה לי מיגרנה, כל העצמות בגוף כאבו לי". היא קיבלה שתי וזיקות בכל יום, במשך ארבעה ימים. "ביקשתי במיון שיוריקו לי את החומר והם לא הסכימו בגלל תופעות הלוואי הקשות. זה היה קצת מוזר אבל ידעתי שאני רוצה לעשות את זה בכל מחיר. בסוף אחות שעוברת במיון נתנה לי את הוריקות".

נופר גם לא מצליחה להסתיר את הדמעות, דמעות של שמחה, של הקלה, של ידיעה שהנה, היא עשתה לפחות דבר גדול טוב בחייה. היא מספרת לג'וזה ולמשפחתו שבכלל נתנה את דגימת הרוק לבדיקת התאמה לתרומה במבצע איסוף דגימות לתרומת מח עצם לכן של אחת העובדות בברזיל. בתור עובדת בית החולים כמוכירה רפואית, היא אפילו לא נדרשה להגיע במיוחד, אלא רק נתנה דגימת רוק באחת המחלקות. אלא שאחרי כמה שבועות קיבלה שיחת טלפון ששינתה את חייה.

"פתאום הודיעו לי שאני כנראה מתאימה לתרום מח עצם לחולה שזקוק נואשות לתרומה. קפצתי",

נופר וג'וזה. אף אחד לא ניסה להסתיר את הדמעות

ישראל היום
לצמייה במפגש בין נופר וג'וזה - סירקו את הברקוד